

Arrest

nr. 187 581 van 24 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni.

Omdat uw vader problemen kreeg met de taliban ontvluchtte u met uw gezin Afghanistan toen u zes jaar oud was. U vestigde zich met uw gezin in Teheran, waar u de volgende tien jaar van uw leven woonde. Drie maanden voor uw vertrek uit Iran werden u en uw jongere broer verkracht door de Iraanse bewaker van een bouwsite die u toevallig passeerde. Toen u uw vader hierover vertelde, besliste hij dat jullie Iran zouden verlaten en naar Europa zouden trekken, aangezien jullie als illegale Afghaanse immigranten toch geen klacht konden neerleggen bij de Iraanse autoriteiten.

Samen met uw gezin verliet u Iran op 23 juli 2015. U raakte uw ouders, broer en zus echter kwijt aan de Turkse grens en reisde alleen verder. U hebt sindsdien niets meer van of over uw gezin vernomen en weet niet waar zij op heden verblijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: kopies van schooldocumenten voor het eerste en tweede jaar; prints van foto's van u en uw familieleden en vrienden; diverse foto's en artikels over Afghanistan in Iran die u op het internet hebt gevonden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden gesteld dat uw verklaring als illegaal Afghaans migrant in Iran te hebben verbleven niet aannemelijk zijn.

Zo is het ten eerste zeer vreemd dat u niet weet in welk dorp in Afghanistan u bent geboren en de eerste zes jaar van uw leven hebt gewoond. Voor het CGVS stelde u dat u in het district Qarabagh van de provincie Ghazni geboren bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 3). U verklaarde echter niet te weten waar precies in dat district u bent geboren. Bij de DVZ beweerde u echter nog dat Qarabagh uw geboortedorp was en dat u niet wist in welk district u bent geboren (zie verklaring DVZ dd. 30.03.2016, punt 5 en 10). Ook al was u nog zeer jong toen u uit Afghanistan vertrok, dan nog kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat uw kennis over uw regio van origine uitgebreider is- zeker aangezien u met uw volledige gezin naar Iran verhuisde en er dus redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw ouders u hierover zouden vertellen. Het is niet geloofwaardig dat uw ouders u, zoals u beweerde, nooit zouden verteld uit welk dorp u afkomstig bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 13). Bovendien bent u niet op de hoogte van de locatie van het land in Afghanistan dat uw vader daar op heden nog steeds in zijn bezit heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 4). Evenmin weet u of dat land, terwijl u met uw gezin in Iran verbleef, werd gecultiveerd. Hoewel u nog minderjarig bent, mag er redelijkerwijze worden aangenomen dat u hier als oudste zoon van uw gezin beter van op de hoogte zou zijn.

Bovendien stelde u verkeerdelijk dat uw familie onder het regime van de taliban Afghanistan zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 12 en 13). U stelde immers dat u op uw zesde Afghanistan zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 3). Volgens uw eigen verklaringen bent u op 25.02.1378 (15.05.1999 volgens de Gregoriaanse kalender) geboren, wat betekent dat u in 2005 uit Afghanistan zou zijn vertrokken, terwijl het regime van de taliban reeds in 2001 werd omvergeworpen.

Daarnaast is het opvallend dat u niet vertrouwd blijkt met een aantal belangrijke begrippen uit het dagelijks leven van de Afghaanse bevolking. Zo bent u niet op de hoogte van de maanden van de Afghaanse kalender en blijkt u ook geen enkele Afghaanse oppervlaktemaat te kennen (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 13 en 14). Geconfronteerd met de term *jerib*, een veel gebruikte oppervlaktemaat in Afghanistan, blijkt u deze term niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 4). Aangezien uw vader op heden nog steeds land bezit in Afghanistan, kan er redelijkerwijze worden besloten dat u hier wel mee vertrouwd zou moeten zijn (zie *supra*).

Bovendien is het vreemd dat u, hoewel u stelde niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u daar als Hazara vreest te worden vermoord, weinig weet over de Hazara in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 15). Gevraagd waar de Hazara in Afghanistan wonen, kon u immers enkel verwijzen naar Qarabagh en Maydan Wardak en geconfronteerd met de term *Hazarajat*, de benaming voor het leefgebied van de Hazara's in Afghanistan dat de provincie Bamyan en delen van de provincies Ghazni, Ghor, Uruzgan en Wardak beslaat, bleek u niet vertrouwd met deze term (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 13). Ook kent u geen enkele naam van een prominente Afghaanse Hazara. Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u beter op de hoogte zou zijn van dergelijke elementaire informatie betreffende uw eigen etnische gemeenschap in uw land van herkomst.

Uit al het bovenstaande blijkt dat u het CGVS tracht te misleiden wat betreft uw werkelijke regio van herkomst en uw levensomstandigheden in Iran.

Gelet op uw ongeloofwaardige herkomst uit Afghanistan kan er geen geloof worden gehecht aan uw vaders problemen met de lokale taliban in Ghazni, die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn. Evenmin kan er enig geloof worden gehecht aan uw vluchtaanleiding uit Iran. Aangezien het niet geloofwaardig is dat u in Iran verbleef als illegale Afghaanse immigrant, kan er evenmin worden aangenomen dat uw vader besliste dat u met uw familie Iran moest ontvluchten omdat u, als illegale Afghaanse immigrant, het risico liep om te worden gedeporteerd naar Afghanistan als u klacht zou neerleggen bij de

autoriteiten in verband met de verkrachting van u en uw broer (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p. 11).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfplaatsen, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in dezen te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U werd tijdens uw gehoor gewezen op het feit dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.11.2016, p.15).

U hebt het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen betreffende de verblijfplaatsen van u en uw familie en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u, naast het statuut van vluchteling, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft al deze documenten wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan een relaas. In verband met de neergelegde kopieën van schooldocumenten, wordt opgemerkt dat het om een kopie gaat, waarvan de bewijswaarde zeer beperkt is. In verband met de foto's van u en uw familie wordt opgemerkt dat uit deze foto's niets kan worden afgeleid over uw eigen regio van origine en levensomstandigheden in Iran. Wat betreft de diverse foto's en artikels die u van het internet hebt gehaald, wordt ten slotte opgemerkt dat deze stukken enkel handelen over de algemene situatie van Afgaanse vluchtelingen in Iran en verder geen enkel verband houden met uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de rechten van het kind van 20 november 1989, van artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 14 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker wijst erop dat hij minderjarig is en dat hij een bijzondere bescherming geniet op grond van artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de rechten van het kind van 20 november 1989. Hij wijst ook op concrete garantie voor de behandeling en beoordeling van asielaanvragen van minderjarigen die werden ingebouwd in voormeld KB van 11 juli 2003. Hij meent dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt hoe en waar verweerder rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van het kind, hetgeen hij een manifeste inbreuk op de motiveringsplicht acht. Hij stelt dat het principe van het voordeel van de twijfel in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet bij een asielaanvraag van een minderjarige op een ruimere manier moet worden toegepast, hetgeen volgens hem *in casu* niet gebeurde. Verzoeker wijst ook op informatie op verweerders website. Hij meent dat verweerder vertrekt vanuit een vooringenomenheid, die in het tweede middel zal worden toegelicht (zie *infra*). Verzoeker stelt dat uit de verplichting tot behandeling door een gespecialiseerde medewerker onder meer volgt dat tijdens het gehoor gebruik gemaakt wordt van bijzondere, meer gesloten vragen, aparte gehoorruimtes en bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige, hetgeen volgens hem niet naar voren komt uit het administratief dossier. Tevens voert verzoeker aan dat verweerder in de bestreden beslissing hamert op bepaalde onwetendheden in verzoekers verklaringen, die geen essentiële elementen betreffen en die perfect gelinkt kunnen worden aan zijn jonge leeftijd.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker meent dat hij een zeer uitgesproken profiel heeft waardoor hij wel degelijk aan vervolging, minstens ernstige schade zal worden blootgesteld ingeval van terugkeer en dat verweerder uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

Verzoeker meent dat verweerder de onrealistische verwachting heeft dat hij tot in de perfectie het leven in Afghanistan kan beschrijven. Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan op zesjarige leeftijd verliet en op zeventienjarige leeftijd het gehoor bij verweerder onderging. Hij meent ook dat zijn niveau van educatie in acht moet worden genomen, zoals blijkt uit richtlijnen van UNHCR. Hij wijst erop dat hij amper informatie kan halen uit eigen herinneringen en acht een gelimiteerde kennis volkomen normaal. Waar verweerder stelt dat zijn ouders hem informatie zouden hebben moeten verschaffen, stelt verzoeker dat verweerder dit gegeven bekijkt met een te westerse bril. Hij meent dat niet kan worden verwacht dat ouders alle details in verband met hun afkomst zouden verduidelijken aan hun zoon. Er werden af en toe verhalen verteld aan verzoeker over Afghanistan, doch hij acht het normaal dat hij niet in staat is om te antwoorden op de te gedetailleerde vragen van verweerder. Betreffende zijn geboortedorp wijst verzoeker erop dat hij steeds verklaarde uit de provincie Ghazni afkomstig te zijn, uit het district Qarabagh en uit het dorp Qarabagh. *“Het valt verzoeker niet te verwijten dat hij op dag van het verhoor bij verweerster Qarabagh verklaarde, maar niet verder specificeerde dat het ook het dorp Qarabagj is.”* Verder wijst verzoeker erop dat het zaken van zijn vader waren en dat onmogelijk kan worden verwacht dat zijn vader in Iran dergelijke gedetailleerde gesprekken zou voeren met zijn zoon gelet op de situatie in Iran. *“Het inlichten van zijn zoon over hoeveel land er precies was in Afghanistan en hoe de groenten precies verbouwd werden lijken ver van een prioriteit.”* Hij wijst erop dat hij de oppervlaktemaat “hectare” gebruikte, hetgeen in het Farsi wordt gebruikt. Aangezien hij het merendeel van zijn jeugd doorbracht in Iran, acht hij het normaal dat hij “hectare” gebruikt als oppervlaktemaat en niet “jerib”. Hij meent ook dat zesjarigen geen kennis hebben van enige oppervlaktemaat. *“Het kan redelijkerwijs verondersteld worden dat als er later over het land gepraat zou geweest zijn, dit gebeurde in hectare.”* Voorts wijst verzoeker erop dat hij correct twee regio's benoemde waar Hazara in Afghanistan wonen en meent hij dat verweerder hier onrealistische verwachtingen heeft van verzoekers

kennis. Verzoeker wijst er, net als bij de uiteenzetting van de feiten in onderhavig verzoekschrift, op dat hij in Iran over geen enkel verblijfsdocument beschikte en daardoor samen met zijn vader in de problemen kwam, alsook dat hij en zijn vader werden opgeroepen om te gaan vechten in Syrië om zo een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij bedoelde dat de taliban ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan aanwezig waren. Hij ontkent niet dat het regime van de taliban in 2001 werd omvergeworpen, doch dit betekent volgens hem niet dat de taliban definitief verdwenen was. Hij verwijst naar een rapport en stelt dat de taliban tot op heden actief is in Afghanistan.

Voorts stelt verzoeker dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren. Hij meent ook dat hij een gedetailleerd, uitgebreid, intern samenhangend en finaal geloofwaardig relaas heeft gebracht en dat rekening moet worden gehouden met zijn profiel van niet-begeleide minderjarige vluchteling. Hij wijst dienaangaande op een rapport. Hij stelt dat hij zeer snel na zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende en dat hij zijn uiterste best deed om de nodige stavingsstukken aan te brengen. *“Verzoeker is ook in de onmogelijkheid om zijn aanvraag met documenten te staven aangezien deze zich bij zijn ouders bevinden, waar hij, sinds ze uit elkaar gedreven werden aan de grens met Turkije en Iran, geen contact meer heeft mee gehad.”*

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker meent dat verweerder volledig voorbijgaat aan de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 en de hierin vervatte *“Potential Risk Profiles”*. Hij wijst erop dat hij een risicoprofiel heeft als jongeman *“of fighting age”*, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas. Tevens wijst hij erop dat als lid van een religieuze minderheid – de sjiiitische Hazara's – eveneens een uitgesproken risicoprofiel heeft. Hij stelt dat het geweld tegen Hazara's van continue duur is en nog steeds actueel. Verzoeker verwijst naar een aantal rapporten.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk afkomstig is uit Afghanistan en meer bepaald de provincie Ghazni. Onder verwijzing naar een reeks rapporten en persartikels voert hij aan dat het geweld in Afghanistan toeneemt, dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in, dag uit in Afghanistan afspeelt, dat er in de provincie Ghazni nog steeds teken is van geweld van de taliban en dat het voor teruggekeerden naar Afghanistan allerm minst gemakkelijk is. Hij stelt dat hij afkomstig is uit één van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan en dat zijn dorp en familie reeds herhaaldelijk het slachtoffer werden van geweld. Hij acht een terugkeer onder dergelijke omstandigheden allesbehalve in het belang van het kind.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal rapporten en persartikels (stukken 3-10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij als Afghaanse vluchteling in Iran werd verkracht en dat hij in Syrië diende te gaan vechten om een verblijfsvergunning te bekommen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran gelet op (i) zijn incoherente verklaringen over zijn geboorteplaats, (ii) zijn foutieve verklaring dat de taliban aan de macht was op het moment waarop hij met zijn familie Afghanistan verliet, (iii) het feit dat hij geen kennis heeft van de maanden van de Afghaanse kalender of van de oppervlaktemaat “jerib”, en (iv) zijn gebrekkige kennis van de Hazara in Afghanistan. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat hij door de Iraanse autoriteiten zou worden gedeporteerd indien hij klacht zou indienen aangaande de verkrachting van hem en zijn broer. Tevens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker aanvoert dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er gebruik werd gemaakt van bijzondere, meer gesloten vragen tijdens het gehoor, van een aparte gehoorruimte en dat er geen bijzondere aandacht was voor de kwetsbaarheid van de minderjarige, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker toont geenszins aan dat *in casu* onvoldoende precieze vragen werden gesteld, dat het gehoor in een niet-aangepaste gehoorruimte zou hebben plaatsgevonden of dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid als minderjarige. Uit het loutere feit dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd kan dit immers op zich niet blijken.

Verder dient erop gewezen dat ook van personen met een jeugdige leeftijd en een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun leefomgeving en de regio waarvan zij beweren afkomstig te zijn, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Nergens in de bestreden beslissing wordt van verzoeker verwacht dat hij “*tot in de perfectie het leven in Afghanistan kan beschrijven*”. Er kan verder wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker enige informatie van zijn ouders vernam over zijn Afghaanse herkomst, temeer daar hij beweert steeds als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben verbleven en dit onder precaire omstandigheden. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker enige kennis heeft van de gronden die zijn familie in Afghanistan nog zou hebben, waar deze gelegen zijn en wat ermee wordt gedaan gedurende hun afwezigheid. Gelet op de grote impact van de etnische origine binnen de Afghaanse gemeenschap, kan eveneens worden verwacht dat verzoeker een meer gedegen kennis heeft van de Hazara's in Afghanistan dan enkel het kunnen opsommen van twee regio's binnen Afghanistan waar deze bevolkingsgroep woont. Ook enige kennis van de Afghaanse kalender kan redelijkerwijze worden verwacht. Wat betreft de term “jerib” dient erop gewezen dat verzoeker beweert dat zijn familie nog steeds gronden heeft in Afghanistan, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze term kent,

quod non. Waar hij er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat hij enkel de term “hectare” als oppervlaktemaat kent wegens zijn verblijf in Iran sinds zijn zes jaar, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande. Nergens in de bestreden beslissing wordt immers van verzoeker verwacht dat hij de precieze oppervlakte van de gronden van zijn familie in Afghanistan in “jerib” kan uitdrukken.

Aangaande zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij met zijn stelling dat de taliban nog aan de macht waren toen zijn vader in Afghanistan problemen kende, bedoelde dat de taliban er nog actief was en dat verweerder geen verdere verduidelijking heeft gevraagd, kan hij niet worden gevolgd. Er werd hem tijdens zijn gehoor immers tweemaal uitdrukkelijk gevraagd of de taliban aan de macht waren wanneer zijn vader problemen kende in Afghanistan, waarbij verzoeker de eerste maal antwoordde als volgt: *“Het was tijdens het regime van de taliban.”* (gehoorverslag CGVS, p. 12). Er kan dan ook geen twijfel bestaan dat verzoekers tweede antwoord (*“Ja, het was tijdens de taliban.”* (gehoorverslag CGVS, p. 13) eveneens moet worden opgevat als dat verzoeker toen bedoelde dat de taliban effectief aan de macht waren en niet enkel dat ze nog actief waren. Deze verklaringen zijn evenwel niet in overeenstemming met het feit dat het regime van de taliban in 2001 werd verdreven en verzoeker beweert in 2005 Afghanistan samen met zijn familie te hebben verlaten.

Betreffende zijn geboortedorp dient vastgesteld dat de uiteenzetting dienaangaande in onderhavig verzoekschrift niet in overeenstemming is met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), waar hij stelde dat hij niet wist waar hij precies in het district Qarabagh is geboren en dat zijn ouders hem nooit zouden hebben verteld uit welk dorp hij afkomstig is (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 13). En dit terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) net verklaarde dat hij in het dorp Qarabagh geboren is en niet te weten in welk district hij geboren is (administratief dossier, stuk 19, verklaring 5 en 10).

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als Afghaanse vluchteling illegaal in Iran verbleef. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij en zijn vader werden opgeroepen om in Syrië te gaan vechten teneinde een Iraanse verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen. Evenmin kan geloof worden gehecht aan zijn vrees om door de Iraanse autoriteiten te worden gedeporteerd wanneer hij klacht zou indienen naar aanleiding van de beweerdte verkrachting van hem en zijn broer.

Verder dient opgemerkt dat uit de door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 7) niet blijkt dat er in Afghanistan sprake is van vervolging van personen louter omwille van hun etnische afkomst als Hazara of hun sjiitische geloofsovertuiging. Wat betreft zijn bewering dat hij als jongeman *“of fighting age”* een risicoprofiel heeft, dient erop gewezen dat in de door verzoeker geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (*“Depending on the specific circumstances of the case [...]”*). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie (verzoekschrift, stukken 3-10) die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins. Bovendien maakte verzoeker noch op de DVZ, noch op het CGVS enige melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd of problemen te kennen naar aanleiding van zijn etnische origine of geloofsovertuiging. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft al deze documenten wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan een relaas. In verband met de neergelegde kopieën van schooldocumenten, wordt opgemerkt dat het om een kopie gaat, waarvan de bewijswaarde zeer beperkt is. In verband met de foto's van u en uw familie wordt opgemerkt dat uit deze foto's niets kan worden afgeleid over uw eigen regio van origine en levensomstandigheden in Iran. Wat betreft de diverse foto's en artikels die u van het internet hebt gehaald, wordt ten slotte opgemerkt dat deze stukken enkel handelen over de algemene situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran en verder geen enkel verband houden met uw persoonlijke situatie.”

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Qarabagh, provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij als illegale Afghaanse vluchteling in Iran heeft verbleven.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER